

Forfatter: Udrag fra Den Fremmede

Titel:

Citation: "Fjorten eventyr og fortællinger", i *Fjorten eventyr og fortællinger*, udg. af Marita Akhøj Nielsen , Det Danske Sprog- og Litteraturselskab, Borgen, 1989, s. 200.
Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-ingemann01-shoot-idm140296365716368/facsimile.pdf> (tilgået 25. april 2024)

Anvendt udgave: Fjorten eventyr og fortællinger

langt større Opmærksomhed, end han ved sin Dværgekikkelse havde befrygtet. Nysgjerrigheden efter at vide, hvem han var, vilde dog neppe have foruroiget ham, men en Omstændighed indtraf, der bragte ham pludselig til at trække sig tilbage til sit Hotel og sit ensomme Studerekammer, hvortil Ingen havde Adgang uden *Dr. Carbone* og den gamle italienske Tjener.

Blandt de Bekjendtskaber, han i Kæmpemasken havde gjort, var ogsaa en for sin Skjønhed og sine Talenter berømt ung Dame, der sædvanlig viste sig uden Maske ved sin Faders Arm. Paa hende havde hans aandrige Underholdning og maaske det Piquante og Hemmelighedsfulde i hans fornummede Væsen gjort et Indtryk, der ved flere Samtaler med ham var steget til en romantisk, lidenskabelig Hensdragsel. Hun havde robet denne Følelse paa saa utvivlsom en Maade, at det ikke kunde undgaae hans Opmærksomhed. I det Øieblik den Tanke blev ham klar, at et ædelt kvindeligt Hjerter slog varmt for ham, og han derfor alene kunde takke sin aandelige Natur, følte han tillige for første Gang, at hans Sind ogsaa var modtageligt for den ommeste af alle Følelser, som han maatte ansee for en Afsindighed at nære hos sig. Han saae den ulyre Skuffelse, han maaske allerede havde foranlediget – og han gruede for dens tænkelige Følger. Han saae ogsaa, hvor ydmygende en mulig Optagelse af hans ydre Skikkelse vilde blive for ham, og hvor latterlig han, som ulykkelig Elsker, vilde blive, naar han kastede sin Maske. Fra det Øieblik af var det, han forsvandt fra Redouterne og blev Eremit i Paris, som han hele sit foregaaende Liv havde været det i sit Hjem.

Den unge, skønne, rigtbegavede Dame havde gjort et dybere Indtryk paa ham, end han selv troede. Han faldt kort efter i en svær Sygdom, og en Læge maatte hentes. Lægen maatte dog hverken see hans Ansigt eller hans Skikkelse. Der var draget et tæt Forhæng for den Deel af Værelset, hvori han laa paa Sygeleiet. Gjennem en Sprække deri kunde han udstrække sin vistnok paafaldende lille, men veldannede Haand og lade Lægen undersøge hans Puls. Han talte kun med Lægen gennem Forhængen, og Ingen saae ham fremdeles uden Hovmesteren og den gamle Tjener.

Hemmeligheden med hans Tilstedeværelse i Paris var dog for en Deel – enten ved Lægen eller ved Hotellers Folk – bleven robet. Man vidste vel ikke, hvem han var og hvorledes han saae ud; men at Kæmpemasken fra Redouterne levede i det dybeste *Incognito* i det

store Hotel paa Grevepladsen og lod sig kalde *Signor Forestiere* (den Fremmede eller Gæsten), samt at han for Øieblikket laae i en færlig Sygdom, stod snart, som en curieus Nyhed, i alle Dagblade. Der blev nu daglig spurgt til hans Befindende af de Mange, som havde faact Deeltagelse og Agtelse for ham. Ingen blev modtaget; men han lod dem ved Tjeneren give den Meddelelse om hans Tilstand, som Lægen afgav, og lod dem altid hjertelig takke for deres Deeltagelse.

En Dag bragte den gamle Tjener et Visitkort, hvorpaa der stod *«Le vicomte de Frimon avec sa fille»*. Han studsede og hans Kinder brændte i Feberhede; men han taug. Tjeneren havde givet den aldrende Herre og den unge Dame samme Besked og Taksigelse som alle Andre. Næste Dag blev den samme Visit gjentaget med indstændigt Ønske om en kort Samtale med *Signor Forestiere*; men Tjeneren havde som sædvanlig i de høiligste Udtryk takket for Deeltagelsen, men beklaget, at hans Herre allermindst nu kunde see Nogen hos sig. Hans Sygdom havde forværret sig, og Tjeneren kunde ikke selv den Dag faae ham i Tale. Den tredie Dag var hans Tilstand endnu betænkeligere, men han var ved fuld Bevidsthed og spurgte, om der siden havde været nogen Bud fra *Vicomte Frimon*. Tjeneren afgav to Visitkort med samme Paaskrift som det første; af disse var det ene nylig personlig afgivet af den samme aldrende Herre. Den unge Dame, han havde under Armen, havde især vist megen Urolighed, og de havde gjentaget deres indstændige Ønske om et Øiebliks Samtale, under hvilke-somhelst Betingelser med Hensyn paa *Signor Forestieres Incognito*. De vilde begge komme igjen om en Time og høre Besked.

«Vell!» sagde *Catilichno* med svag Stemme – som en Time vil jeg modtage dem og tale med dem gennem Forhænget! Bed *Dr. Pietro* føre dem herind! sørg for, at hverken Lægen eller nogen Anden forstyrrer os!»

En Time derefter førte den bekymrede Hovmester første Gang under den hele Reise to Fremmede ind til sin unge Ven og undrede sig over denne Afvigelse fra hans sædvanlige Adfærd.

«Han er meget syg, min Herre!» – sagde han i Forsalen til den gamle *Vicomte* – jeg frygter, det vil angribe ham at tale med Nogen; men han har bestemt ønsket det; han maa føies i Alt, siger Lægen. – Det er mig intet godt Omen.»

«Han er dog ikke opgivet?» – udbrød den unge Dame heftig.

Inden *Dr. Carbone* kunde svare, traadte de over Dørtrinnet til det